

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2:50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.
Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндого ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Арлекинада.

На стовпцях обох опозиційних органів давних союзників з сумної пам'яті консолідації розгоріла ся полеміка, до якої можна справедливо приложити повиспу назву. «Галічанін» кладе «лопатою до голови» народовцям, що між ними нема 23 личностей, у яких би була достаточна кваліфікація на послів до ради державної, для 23 мандатів, які Русини могли би, чи повинні би позискати. І ось з такої простої і ясної причини, потреба, після «Галічаніна», оглядати ся за кандидатами з «народно-руської» партії. Однак «Галічанін» є такий великодушний, що жєлає собі того, щоби попри се не вийшов ніхто з другої партії послом! Як можна бути більше «миролюбивим і патріотичним», як є «Галічанін», котрий в сій цілі «соблюдає только принцип солідарности і одномишленности?» Деж сила народа: «в єдинстві или в роз'єдинені?» — питає московський хитрун.

Знаємо, як виглядає се «єдинство» народа під проводом кацапської кліки! Се засвідчає 30-літна історія галицького народа, від коли у Львові зорганізувала ся агентура народних запродавців. Але послухаймо, що відповіло «Дѣло» своїм давним союзникам в статі «До пояснення», яка появилася рівночасно з московфільською «лопатою». Навизуючи до письма коломийського, виборчого комітету, висказуючого «сожалініє» Народній Раді з причини зриву консолідації, «Дѣло» поясняє:

а) Ніяка (нова) національно-демократична партія не утворила ся, тільки давна партія народовців, злучивши ся, на основі своєї зревідованої і поправленої але в сущности незміненої програми, з уміркованішими радикалами, прибрала до своєї давної і не покиненої назви «народна» ще другу, ясніше її характер марку-

ючу, назву «національно-демократична». Противнож витворила ся нова партія по другій стороні, котра 1) отверто вивісила прапор «общерускості», 2) прибрала собі нову назву, взяту від народовців, «русско-народної».

б) «Роздор руских партій», котрий коломийські збори «осуджають», був ще перед новою організацією народного сторонництва, а если він опісля сильніше розгорів ся, то вина сего спадає виключно на партію московфільську. Народовці устроїли в сім пернім півроці 70 віч і зборів, а на жаднім не підношено партійної борби, ані не зачіпано московфілів. Противно насамперед др. Король в Жовкві а потім ще завзятійше о. Миронович в Тернополи на зборах тамошних політичних товариств зачепили народовців або їх визначних представителів.

в) Борба mezi московвілами з одної а народовцями з другої сторони мусить вестися так довго, як довго московфіли не тільки в терорії признають єдинство українсько-русского (малоруского) народа з великоруским (московским), але в практиці працюють над національним сполученем і зліянем тих двох народів в один народ, а заходам народовців, щоби забезпечити національну самостійність свого народу, неустанно роблять перешкоди.

г) Борба тая веде ся зі сторони народовців переважно позитивною роботою при окремій організації, зі сторони московфільської перешкодуванем роботи народовців і напастями.

д) При теперішних виборах до ради державної народовці ніде не провокують московюїлів, за те московфіли провокували народовців взагалі в Бережанах на якихсь своїх зборах, потім в Болехові виступали спеціально против прсф. Романчука і т. д. Отже нехай коломийські збори звернуть ся зі своїм завізанем о «залишенє партійної борби на час виборів» не до «Народної Ради», але тільки до «Русескої Ради» у Львові, котра нехай дасть своїм приверженцям в краю відповідні порученя.

е) Утворенє одного спільного комітета у Львові «для руководства виборами в цілім краю»

не єсть ані можливе, ані потрібне та вказане. Не єсть можливе вже з тої причини, що народна організація і тактика сего не допускає без ухвали народного з'їзду. Але хоть би оно й було можливе, то оно зовсім не єсть потрібне. Нехай тільки рускі діячі по повітах мають на оці ту одну ціль: щоби вислати до парламенту мужів найбільше до того укваліфікованих, котрі би й творили там достойне та однопільне заступництво галицько-русского народу! На случай же потреби можуть у Львові «Народна» і «Русска Рада», зглядно оба комітети при них, межі собою порозумівати ся, бо і народна тактика каже виразно: Б) 4) «Допускає ся часові порозуміня mezi народним сторонництвом і московфільською партією для побореня спільного противника». Дячого московфіли настають однак на утворенє одного, спільного комітета, сего не хочемо розбирати, бо хочемо оминати все, що могло би причинити ся до дразненя.

Послідний зворот сего поясненя є останком Романчуківської школи і стоїть в очевидній суперечности зі всім висловленим попередно. Се і підносить «Галічанін» у своїй відповіді «Темное поясненіє», та при тім вказує, що проф. Романчук не є ще олицетворенєм національно-демократичної партії, тож «Дѣло» не відповідно висуває его особу як casus belli. Не ходить видко організови проф. Романчука о засадничі річи, а більше о особисту справу свого шефа.

До сеї арлекинади прилучають ся і події на провінції. «Дѣло» не хоче зривати за собою мостів, що ведуть в московфільський табор, а тимчасом ті мости залягли лавою московфіли. В Калущі, на зборах ширшого виборчого комітету, прийшло до дискусії, в якій др. Кос і купець Коритовський надармо силіли ся виказати стійність та чесність давньої і теперішньої «тактики народовців». Вкінці прийшло до голосованя і 12 голосів упало за кандидатурою д-ра

9

Скапаний сьвіт.

Штука в 4 діях зі сьпівами і танцями

ВЛАД. ОРКАНА

переклав:

Йосиф Стадник.

(Далі).

2-гий вихід.

ТІ І ЗУЗЬКА.

КАНТИЙ (здрігнув). Ти тут? По що? (Зузька мовчки глядить на него. Кантий по хвилі зломаним голосом) Надармо глядиш — уже стало ся... (Хилить голову).

ЗУЗЬКА (суворо). Хтож виною?

КАНТИЙ. Они мене так переслідували, що... ех, на увір ішли зі мною, бо хотіли, щоби мене загризти до тла. Якби не они...

ЗУЗЬКА. Якби не єї грунт! — скажи...

КАНТИЙ. Волів би я сидіти з тобою на комірвім — ох, волів би!...

ЗУЗЬКА. Тепер! Га! га!

КАНТИЙ. І тепер навіть. Бож я тебе усе ще...

ЗУЗЬКА. Люблю? Що? А з другою жию! Красна потіха! (Грко сьміє ся, по хвилі) Всі

клятьби на вітер!... Фють! Пішло! «Стало ся» — каже — та копець!

КАНТИЙ (сердечно). Зузю!...

ЗУЗЬКА. Як то легко забути... я не знала про те... Хоч люди перестерігали: «Не вір!» — Я, дурна, вірила... (Плаче) Здавало ся мені, що ти не такий, як другі... Ти сам говориш, що ти не такий... що, може не говорив так? (Кантий мовчить засумованій). А то брехвя, — неправда — бач, що неправда!...

КАНТИЙ. Зузю, таж ти добре знаєш, що через тебе витерпів я за жита батька...

ЗУЗЬКА (запалоє ся). Я — то нічо! Як на мене показували пальцями, як єсміяли ся і глузували усі — то нічо? Га! га! га! Бо ти усе те терпів! Що тут говорити — переїла ся я тобі, тай годі!

КАНТИЙ. Зузю!

ЗУЗЬКА (скоро, чим раз більше запалоє ся). Може скажеш, що ні!... Доки була я здорова, то ти все приходив... Тямив? А як тільки хвороба на мене вайшла, то ти й очий не показав. Скажи, що не так! Ні! Правда?... Вкінці подумав, як би то мене позбути ся, тай дальше до жєнячки!

КАНТИЙ (приблизий). О, не те, Зузю, не те!

ЗУЗЬКА. Так. Ти не подумав, що може там діти твої голодні, що може мати слізми їх

годує... ні!... (Здєржує плач) Я лежала осамотіла, — а ти женив ся!

КАНТИЙ. Бо чутка йшла...

ЗУЗЬКА. Чутка йшла? А які до мене чутки доходили! Говорили мені, що ти сьмієш ся з мене! Що ти поза очи глузуєш з мене... (Божєвільно) Га! га! га! (Зміеним голосом) Наколиб ти був й тоді прийшов, я-б тобі була ні словечком не поприкнула... Але ти уже не думав про мене! Видоїв ти мене до тла — тай уже переїло ся...

КАНТИЙ (нагло перебиває). Ні! Так про мене не думай... Чуєш!

ЗУЗЬКА (глузливо). Маю дякувати тобі за неславу, що? Молити ся може за тебе? (Зміеним голосом) А я вже й за себе молити ся не вмю. (Глядить в него) Ти відучив мене молитви... Коли там, у церкві, — дяки сьпівали — і ти їй присягав, а стеля не впаала тобі на голову, — о, то я подумала, що над стелею нема Бога, що нема нікого!!

КАНТИЙ. Зузька! Боже! Що ти говориш? (По хвилі) Теленять щось, що ти пєш... Вважай на діти!

ЗУЗЬКА. Ти не вважав... тям-же! Не тобі судити мене!

КАНТИЙ. Я — ні, але люди...

ЗУЗЬКА. Люди! Га! га! га! Люди! Они вже

Антоневича а 12 за проф. Романчуком. О-дин «комитетовий» втік перед голосуванем...

З Городенки доносять польські дивенки звістку, що там відбуло ся дня 16. с. м. передвиборче зібранє під проводом д-ра Окуневського. Як видно з сего, кандидат «спільного виборчого комітету в Коломиї» не думає напевно кандидувати, коли обни має провід зборів і сам піддає під голосуванє кандидатури других осіб. Цікаво, як довго «Дьло» буде придержувати ся фікційної кандидатури др. Окуневського для удержання позорів консолідації в Коломиїщині? На згаданім вічу ухвалено кандидатуру о. А. Олесницького на IV. курию і селянина Із. Сандуляка на V. курию. «Галічанінови» се дуже не всмак, бо він очевидно, як се ми вже давнійше висказали, приготував на послідню хвилю кандидатуру з IV. курии для «маститого» Дудикевича.

Що думають

наші власти церковні в Галичині про 25 тисячок емігрантів в Канаді?

(Конець).

Ординарияти наші в Галичині, а зглядно ординарият львівський най схоче над слідуючим застановитись:

Народ руский в Канаді мусить мати свою організацію церковну — значить, громади церковні, церковні ґрунта — свої церкви.

Ряд канадійский дає даром громаді церковній 113 моргів землі і дозволяє рубати материял на церков і на церковні будинки.

Право канадійске каже, що та земля, тих 113 моргів, мусить бути записана не на конфесійну громаду, але організацію церковну, узнану і потверджену законодавчою палатою в Отаві. Чи та конфесійна громада католицька, чи протестантська, чи жидівська, она мусить мати свою з'організовану, чартеровану (правом узнану) зверхність церковну, інакше не має права до правної власности церковної фарми. Ті фарми, котрі правительством надало тимчасово нашим громадам церковним в Стюартборн, Довфін, Йорктон, Плезент Гом, Едмонтон і др. стануть тоді правною власністю, если правительством узнасть нашу церков в Канаді церковною організацією. А понеже ми не маємо церковної організації в Канаді, може дуже легко і то в недалекій будуччині, прийти до того, що ті всі церковні власности будуть позаписовані частию на римо-кат. церковну організацію, частию на православну церковну організацію, котра то послідна стараєсь власне тепер, щоб Канада узнала їх церков, яко правну церковну організацію. Если наш ординарият львівський не возьме ся завчасу до діла і не постарает ся, щоб нашу церков узнала Канада за правну церковну організацію — ми пропали з нашою церквою в Канаді. Сю переважну точку сьмію я піддати

під зрілу розвагу будучому митрополиті галицькому.

Під конець я позволю собі подати кілька точок, які би конечно треба зробити, щоб зарадити лиху:

1) На кошт місячного фонду (котрого ще нема. — Ред.) чи на кошт всіх трох єпископів, вислати 5 сьвящеників до Канади, одному з них надати власть генерального вікарного і постаратись, щоб нашу церков признали в Канаді правною церковною організацією. Понеже наша церков зовесь католицькою, для того просьбу о признавє правної церкви мусить підписати єпископ. Висланий генеральний вікарій посписовав би всі надані правительством тимчасово власности церковні, єпископ, а властиво митрополит львівський подав би просьбу до правительства канадійского і оно признаючи церков правною організацією, злучило-б всі власности церковні в одну цілість, котра-б творила так звану в Галичині ерекцію. Поспих і незанедбанє тої переважної справи конечно.

Як там небудь стане ся — може і ніхто не зверне уваги на отсей мій поклик — я не знаю. Але я знаю дуже добре і вижу се ясно, що як наші власти церковні не поспішать ся з полагожденєм церковної справи в Канаді — як не оборонять нашого народу від мачошиної опіки так Французів, як і Росиян, — ми пропали з нашою церквою в Канаді.

Нестор Дмитрів.

Отверте запитанє

до Вп. Д-ра Евгена Левицкого

кандидата з IV. курии в товмацькім окрузі.

Коли дня 5-го с. м. я повернув до дому по 6-недільній курації, довідав ся, що власне 4-го с. м. в моім приході Олеші було віче, в цілі купна двірського обшару Олеші, виставленого ц. к. станиславським судом на ліцитацію. Най Бог помагає нашим селянам в їх старанях, понеже заходить небезпеченство, щоби той красний маєток не закупили жиди! Но заравом я довідав ся, що на тім вічу Вп. Е. Левицкий мав мову про вибори до державної ради, аби став вибраний послом і представителем нашого народа. Понеже наш галицько-руский Клир і парід визнає правдиву християнсько-католицьку віру і є щиро-послушним Наслідникам Св. Ап. Петра в справах віри і обичаїв, та понеже всі Впреосв. Єпископи австрійської держави як також всі наші руско-католицькі Єпископи еще під дн. 9/2 1891 (гляди Віст. Стан. Еп. Ч. П. 1891.) в спільнім пастирськім посланію усильно звивають нас словами: «Вибирайте мужів рішучих католиків, не таких, котрі вправді католиками себе іменують, але в житю не виявляють себе католиками і не послідуєть за католицькими засадами, але вибирайте таких, котрі свою Церков милують і поступають після єї науки, котрі ся цер-

кви держать і свої церковні обовязки вірно виконують».

Також наминають: «що тяжить на нас довг і обовязок старати ся о введење католицьких шкіл, так довго, аж туоу ціль осягнем; бо після теперішних шкільних законів: Релігія не є підвалиною і кермуючою нормою школи, і для католицьких дітей можуть бути поставлені учителі іновірці, або безконфесійні і жиди, в наслідок чого християнський дух в люді викореняє ся».

Отже з тих всіх причин, аби ми католицькі сьвященики і наші парохіяне могли Вп. до. Ев. Левицкого вибрати з чистою совістю на нашого заступника до державної ради, я примушений всенародно запитати:

1) Чи Ви Вп. Пане є з правдивого переконання католицьком? т. є вірним, послушним сином св. кат. Церкви, єї верховного Пастиря Папи римского і наших руско-католицьких Єпископів?

2) Чи обіцяете щиро яко посол боронити в парламенті права нашої духовної Матери, Церкви католицької і нас католиків? бо як констатують всі наші австрійські Єпископи, часто парламенти запимають ся зовсім внутрішними, питомими справами релігії і Церкви і тим правам та засадам католицької Церкви супротивляють ся».

3) Чи обіцяете і хочете щиро старати ся о ухвалєнє закона, установляючого для наших католицьких дітей особні католицькі школи (конфесійні), як то мають в Австрії жиди свої жидівські школи; отже більше суть упривілювані від всіх християнських ісповідань.

4) Чи обіцяете і хочете щиро старати ся о справедливі закони для бідного робучого народа сільского чи міського, на підставі непопулярної науки католицької Церкви виложеної основно і глибокоумно в Енцикліці Св. О. Льва Папи XIII. з дня 15. мая 1891 «*Regum poenitentiae*» в справі людей жиючих з праці рук» (див. Віст. Епарх. Станис. 1891 Ч. VI.) а не на підставі софістичних, ложних і шкідливих теорій Маркса, Мацінього, Лібкнехта, Драгоманова і иньших крещених і некрещених ворогів християнської віри?

5) Наковець чи (після напимнєнь згаданого Листу всіх австрійських Єпископів) люблячи і боронячи по силам свою руску народність, хочете заховати головну заповідь «християнської любови ближнього зглядом других народностей хотьби неприхильних нашої і уникати поганської ненависти племянної?» (Див.: переконуючу Божу науку Іс. Христа о любві ворогів у Луки, Гл. VI. зач. 26. — котру читаємо в Нед. 19-ту по Сом. Св. Духа).

Сподіюсь, що Ви, Вп. Пане, будучи сином католицького, доброго сьвященика, Декана і Ридцаря ц. к. Ордера, — не схочете уживати двозначних і малодушних відповідей, але заманіфестуете ся сьміло і великодушно яко вірний щирый християнин католик, а через тов уможливите мені, моім прихожанам і прочим католицьким виборцям, щоби сьмо могли з чистою совістю оперти Вашу кандидатуру і вибрати Вас послом для хвали Божої і добра не лиш дочасного, але і вічного нашого возлюбленого народа руского!

Дописка: Після реченого порученя всіх наших австр. Єпископів добре буде: аби кождому кандидатови на посла поставити подібні питання, або устно на вічах, або нисьменно в часописях: бо: «*clara pacta claros faciunt amicos*», а по руски: «явно — славно!»

Для того: если би вмісто пана Евгена Левицкого хто иньший кандидував на посла в нашім товмацькім повіті, то і єго дотичать ті висше поставлені питання, на які чекаєм ясної і отвертої відповіди.

Олеша коло Товмача, дня 20. жовтня 1900.
О. Йоан Коцюба
парох гр. кат. обр. в Олеші, Совітник
Єписк. Станиславський.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: гр.-кат. Филипа; рим.-кат. Рафаїла. — В четвер: гр.-кат. Прова, Андроника; рим.-кат. Івана Кантого.

— Вечерниці з танцями. Тов. «Академічна Громада» устроєє в суботу, дня 27. с. м. вечерниці з танцями в комнатах «Рускої Бесіди» у Львові. Вступ 1 корона. Початок о 8½ год. вечером. Окремих запрошень не висилає ся. О численну участь просить — Комітет.

мене давно осудили!.. Давно уже, коли я лякала ся вихилатись з хати, коли кололи мене людські пошепки та позирки, що й навіть до церкви з сорому не хотіла іти. Тепер мені всьо вільно! Всьо — всьо! Хоч би уже не знати що, — ніхто не подивує ся... Таж я з таких, що то самі просять... знаєш...

КАНТИЙ. Зузька, Зузька! (По хвилі — зломаним голосом) Дарма! Уже стало ся!.. (Звертає ся до дверей).

ЗУЗЬКА (мовчки заступає єму дорогу).

КАНТИЙ. Чого тобі?... скажи... Я для дитини передам через Ягу... буду єї годувати. О другу не жури ся. А тобі все...

ЗУЗЬКА (глумливо). О, мною не набивай собі голови! Думаєш, що я прийшла просити тебе о поміч? (Суворо) Дитину мені віддай! Чуєш!..

КАНТИЙ. О, нічо з того!

ЗУЗЬКА. Она моя!

КАНТИЙ. І моя!

ЗУЗЬКА. Ти не маєш права придержувати єї! Позву боїш ся? О, ти мене ще не знаєш! Як раз присягну — то... (Затинає зуби) Дай мені дитину!

КАНТИЙ. Не дам.

ЗУЗЬКА. Я ласкою тебе прошу!

КАНТИЙ. Дарма.

ЗУЗЬКА. Не лишу єї тамтій на знущанє!..

Сьпів ГАЛЬЖБИТИ (за сценою)

Йе люлі, йе люлі,

Хтож тебе притулить?

КАНТИЙ (показує рукою на двері, звідки голос чути).

ЗУЗЬКА (затикає уха — майже з плачем) Не лишу!

КАНТИЙ. А я тобі не дам, хоч ти й позивай.

ЗУЗЬКА. Так? Побачимо!

КАНТИЙ. Но, но...

ЗУЗЬКА. Пожалуєш!

КАНТИЙ. Цить! Бо єї розбудиш...

ЗУЗЬКА (гляди на него, мов не розуміє, що він говорить — звертаєсь до дверей — стає — відвертає ся). Запізвуй! Знай, що позов уже внесений!.. Але се ще не все... (Хоче відійти).

КАНТИЙ (наляканий). Що ти задумала? Зузька!..

ЗУЗЬКА (задержує ся на порозі). Не все це, бо я не дарую тобі кривди... не дарую!! (Заходить ся плачом і вибігає).

(Далі буде).

— **Іменованя.** Міністер торгівлі іменовував начального управителя пошти в Золочеві Каміля Мітковського, начальним старшим управителем пошти в Тернополі. — Міністер скарбу іменовував в етаті салінарних зарядів в Галиччині: на Буковині: старших салінарних управителів: Ів. Гікля і Вяч. Штетлицкого і старшого гірничого управителя Ант. Млера гірничими радниками; старшого гірничого і гутничого управителя Льва Цегака старшим салінарним управителем; гірничого і гутничого управителя Збіг. Зловоцького, гірничого управителя Кар. Штольфу і гірничого і гутничого управителя Жигм. Гейду, старшими гірничими і гутничими управителями.

— **До духовної семінарії** прийняті з львівської апархії: На I рік: 1) Николай Бобляк, 2) Константин Билинкевич, 3) Михайло Бутринський, 4) Александер Гассай, 5) Василь Гургула, 6) Роман Добровольский, 7) Іван Жигаль, 8) Александер Ілевич, 9) Григорій Качала, 10) Іван Кумарницький, 11) Петро Курдилюк, 12) Прокіп Лукасевич, 13) Анатоль Малиновский, 14) Василь Мереньків, 15) Стефан Новосад, 16) Іван Пелех, 17) Григорій Плакида, 18) Петро Процак, 19) Володимир Сваричевський, 20) Іван Теслюк, 21) Василь Турула, 22) Маріян Юркевич, 23) Адам Филиповский, 24) Николай Щуровский, 25) Стефан Яворский, 26) Михайло Яримович, 27) Йосиф Яримович, 28) Володимир Яримович, 29) Діонизій Бородайкевич; на II рік: Александер Гарасевич.

— **Загальні збори «Наукового Кружка»** в тов. «Академічна Громада» у Львові відбули ся вчора вечером у участі около 80 членів. З довшого справоздання з діяльності «Кружка», поданого акад. Томашівским дотеперішним головою, треба замітити, що рух в «Кружку» не був так знатний як его представляли собі реорганізатори «Кружка» минулого року. «Кружок» поділено на 5 секцій: 1) літературну, 2) історичну, 3) суспільних наук, 4) природничу і 5) філософічну. В протягу року виголошено у всіх секціях 38 відчитів і рефератів. Вину так малого числа відчитів належить приписати неоднорідності «Кружка» та ще півшим причинам; треба его отже зреорганізувати. Впрочім се буде найпершим завданням будучого голови, як найефективніше повести діло далі, а успіхи покажуть ся кращі чим нині По справозданню приступлено до вибору голови «Кружка» на сей рік. Вибрано через аклямацію акад. Меленя, студента філософії. Новий голова подав в довгий бесіді начерк діяльності «Кружка» на сей рік і заохочував всіх членів «Акад. Громади», щоби вписували ся до «Кружка» а вписавих вже затривав до як пайінтензивнішої праці. По его промові раджево над перестроєм «Кружка» в сей спосіб, щоби всі відчити відбували ся з рамени головного заряду «Н. Кр.», а тоді всі члени одиноких секцій будуть почувати ся до обовязку прибувати на кожний відчит. По прийняттю ще кількох дрібних ухвал покінчили ся збори по двогодинних нарадах.

— **Нову церков** поставлено недавно в Сулимові, кульківського деканату за старанем тамошнього пароха о. Йосифа Пелеха і его парохіян, котрих є в Сулимові всего 750 душ. Декотрі парохіяни пожертвували значні суми на постройне церкви, за що дістали від перемиского єпископа похвальні грамоти і архиерейске благословенє.

— **Пожарництво в учительских семінариях.** На день 27. с. м. скликав краєвий віділ анкету в справі реформи учительских семінарий. Від давна вже «Союз добровільних огневих сторожий» домагає ся введеня науки пожарництва в учительских семінариях. Отже з нагоди скликаня сеї анкети пригадує «Союз» свою справу кравовому віділові і надіє ся, що справа урядженя тих курсів буде прихильно полагоджена.

— **Громадські і повітові справи.** Вибори до міської ради в Станиславові відбудуть ся ще перед виборами до парламенту. — Розписано вибори до міської ради в Чернівцях. — Нововибрана повітова рада в Богородчанях уронетигуовала ся, вибираючи маршалком п. Йосифа Шелівського, а заступником о. Кирила Пачовского.

— **Нещастє на залізници.** Дня 18. с. м. о 4. годрано в Сгрю на шляху в напрямі до Болехова, забув будник зачинити рампу, в наслідок чого наїхала машина на селянина, що їхав з ваномом, і роздерла его в кусні. Одному коневі відорвало ногу і стегно, а другий вишцов з біди без ран.

— **Дорогий поцілунок.** В Станиславові один з торговельних субектів запалав горячою любовию до панни, занятої в тій самій торговлі, і просив єї о поцілунок. Відказала. Зайшов єї отже крадьком з заду і поцілував сердечно в губи. Дівчина обжалувала его перед суд, а сей засудив горячого молодця на 5 днів арешту без обміня на грошеву кару.

— **Німота з п'яньства.** Сумна і мабуть ще не бувала доси судьба постигла одного п'яницю в Будапешті. Оноді приведено там до міської окружного арешту 34-літнього робітника фабричного Михайла Кареші і замкнено там для его власної безпеки, бо так був упив ся, що не міг удержати ся на ногах і був би легко роз-

бив собі де голову об камінь на бруку. Коли він виспав ся і его привели перед урядника, що мав тоді інспекцію, п'ячище, що ще десь перед тим страшно викракував по місті, не міг промовити ані слова — онімів. Лікар повітовий велів відставити того чоловіка до шпиталю, щоби там лікарі ліпше розслідали, що стало ся тому чоловікови і коли можна, щось порадили, щоби він знову відзискав мову.

— **Проч з Бісмарком!** З Відня доносять, що дня 22. с. м. державний трибунав відкинув зажалене міста Хебу в Чехії в наслідок заборони виставленя в тім місті памятника Бісмаркови. Трибунав подав як мотив свого вироку — що памятник Бісмарка має бути політичною демонстрацією.

— **Фальшівника російских бланкетів векслевих** викрив російский консулат в Парижі. На виставі, в відділі графічної штуки, межі продуктами літографічної штуки находив ся взір векслевого бланкету. Як опісля показало ся з переведеного слідства, єї бланкети роблено в Гамбурзі на замовленє Гольфріда з Каліша, котрий вже здавна торгує такими підробленими векслями. Гольфріда, після донесень російских часописий, вже увязнено.

— **Довгий вік.** Американський лікар, др. Карло Сміт, святкував оноді свої 124. уродини. Др. Сміт побачив денне світло в початках північно-американської війни о самостійність, т. є. 1776 р.; 75 літ відбував він лікарську практику в Новім Йорку, а число уздоровлених ним осіб вносить цілі легіони. Старенький лікар є горячим приклонником яричних страв, а великим противником алькоголічних напитоків. З его крпінкої постави можна вносити, що має найбільше 75 літ.

— **Сполученє Європи з Африкою.** В французских і англійских дневниках обговорюють справу сполученя Гібральтару з Африкою. Як через утворенє Суецкого каналу розділено два великі континенти, так тепер проєктований тунель має їх на ново з собою сполучити. В Лондоні засновано ся вже акційне товариство, котре має старатись о зреалізованє того великого пляну. До передвступних робіт не можна було вже тепер приступити, бо показали ся великі трусти політичної натурі. Іменно мароканський цїсар не годить ся на уділенє позволеня на будову тунелю, побоюючи ся, щоби в дальших наслідках край его не був виставлений на цїлковиту утрату самостійности.

— **Донька Бродского.** Один з селян в Погребі, в Росії, унав жертвою проворного ошуканьства, що его допустила ся якась молода дівчина, яка подавала себе за доньку російского богатого банкира Бродского. Якось одного вечера вбігла до села Погреби гарно прибрана панночка і удаючи налякану, вбігла до хати одного з найбогатших селян, впала на лавку і благала на милість Божу, щоби єї на якийсь час у себе укрили. За панною мала гонити погоня від єї батька банкира Бродского (жида), котрий не призволив єї вихристити ся. Дівчина обіцяла, що вийде замїж за їх сина та утасялить цілу їх родину. Милосерні і добродушні господари поглянули на свого сина, а єму аж очі світили ся на вид такої кралі, а ще більше з надї одержати по ній мільони. Не надумували ся богато, витягнули зі скрині що найкрасні річи і перебрали в них панночку, зависили на шії коралї з золотими дукачами і були певні, що видать перед собою будучу синову. На другий день дівчина забігла поїхати до міста, щоби вивідати ся про заходи батька та зателеграфувати до якогось генерала і графині, котрі мали бути єї хрестними батьками. З дівчиною поїхала до міста єї будуча теща і догаджала єї у всім. Дала грошей на телеграму та купила для неї ще одні коралї. Дівчина пішла на залізничу стацию надати телеграму і — більше не вернула. Сїла на найблизший поїзд і пропала. Уровне щастє розвіяло ся, а заразом пропали шовки, коралї і дукачі.

— **Про китайске військо** пише якийсь Німець, що довше перебував в Китаю: «На дворі гуде глухий китайский барабан. Вояки виходять з дверий своїх касарень і оперізують ся чорними ременями з двома патронташами і довгим тесаком. Ті приготования відбувають ся тихенько, а бубен бубнить дальше. Входимо до першої ліпшої комнати. Тут також все в порядку. Якийсь вояк убрав собі свою постіль куснем якоїсь заслоня, на котрій є російска напись. На стели повішена пара чобіт, щоби висушили ся. — А на дворі стоїть знову пан майор. Він казав собі принести свій парадний темно-синий уніформ з золотом вишивкою і маленьким ясно-синим колісцем на рукаві, яко відзнакою его рангі. Другий офіцір припинає єму пасок від шаблі. Позолочувані гачки не можуть зійти ся, а то найліпший доказ, що Чан-чі-тунг памятає о своїх офіцірах і не дає їм голодувати. Наконєць пасок вже прийнятий, рука сьгає по позолочувану ручку і одним сїпненем висуваєсь палаш зі своєї блискучої похви: пан майор буде мати честь представити нам особисто одну компанію піонірів.

Зараз коло салі, де відбуває ся наука, находит ся просторе місце для вправ. Компанія

ступає в параднім маршу, якби его не роблено красне хочби й на німецькім місци вправ. Колїна втягають бездоганно, ногами підкидають у воздух, а за кожним кроком земля дуднить і дрозжить. Карабіни на плечу, руками махають в такт. Майор іде пошереду з добутою шаблею. Команда відбуває ся по китайски. «Секціями на право завертай, марш!» Широкі ряди ділять ся на малі з як найбільшою точністю. Кольона підходить до нас і на три кроки перед нами на команду «Стій!» стає мов би скаменїла. Відтак розвиває ся знов в два довгі фронти. Напряма такий рівнесенький, якби їх хто уставив до лінії. Тепер роблять «хвати». Цілий відділ робить якби одна машина. Голосно несе ся команда і з бренькотом літає оружжє то в гору то в долину; видко заодно лиш одну руку і один карабін. Опісля удають набиванє і стрілянє, а китайські вояки дають доказ, що й они удадуть тої трудної штуки, котра є в тім, щоби приложити карабін, а не випняти черева. Скоро роздасть ся команда «Набивай!» — цілий фронт не має нараз живота. Одним словом: Чан-чі-тунг піоніри суть взірцевою німецькою компанією.

— **Конкурс** на посаду міського лікаря оголошує громада Мостиска. Річна платня вносить 1.000 корон. Поданя можна вносити до 20. падолиста с. р.

— **Дрібні вісти.** Винчанє п. Юрія Кміта, укінченого богослова, з панною Володимирою Кочерганівною відбуде ся в Яворові коло Львова дня 4. падолиста с. р. — Винчанє п. Зяновія Маркевича, укінченого богослова, з панною Іреною Децикевичівною відбуде ся в Дрогобичі дня 15. падолиста с. р. — Винчанє п. Петра Патрила з панною Клементиною Кунїцкою, відбуде ся дня 22. падолиста с. р. в Васильківцях коло Гусятина. — Опорожену гр. кат. парохію regiae collationis в Трускавци надало ц. к. Намісництво о. Тадеєви Скородиньскому, доси парохви в Скопові.

Посмертна оповістка.

— **О. Богдан Кирчів**, парох Довгого, стрийского деканата, помер скоропостижно дня 19. с. м. в 44. році житя, а в 14. році сьвященства В. є. п.!

Телеграми.

Відень, 23. жовтня. З нагоди 80-літних уродин о. кардинала Грushi, завязав ся комітет для звелічаня дня 3. падолиста с. р., однак на жаданє ювілята відбуде ся лишє тихе, церковне торжество.

Мадрид, 23. жовтня. Новий кабінет утворений Аскарагою. Богато достойників зложило свої гідности. Вправді спокою до тепер не нарушено нігде, але обурєнє є таке велике, що здаєсь треба буде зконсигнувати гарнізони.

Градець, 23. жовтня. Магазинові робітники полудневої залізничі зажадали підвишеня платні до 14 днів під загрозою страйку.

Вороцлав, 13. жовтня. Углекопи жадають скороченя робучого дня і підвишеня платні під загрозою страйку.

Монахів, 23. жовтня. Канцлер гр. Більов відідає в коротці саксий і баварский двір, а на весну зложить офіціальні візити у Відні і в Римі.

Петербург, 23. жовтня. «Новое Время» доносить з Владивостока дня 19. с. м., що в Японії змагає ся холера. Всі японські кораблі підлягають квантані.

Брукселя, 23. жовтня. Бельгійске правительство повідомило тутешне трансвальске посольство, що супроти заповідженых анти-англійских манїфестаций, не могло би дозволити на довший побут Крігера в Бельгії. В виду сего Крігер лишє переїде через Бельгію.

Капштат, 23. жовтня. З причини щораз змагаючої ся рухливости боерских оружных ватаг та частих случаїв потайного і явного підпираня їх тими бургерами, що зложили присягу неутральности, англійські війскові власти постановили починити енергїчні кроки в цілі розбитя послїдних нащадків боерської армії і проти віроломних виступити з цілою строгостію.

Послїдні вісти.

З Риму одержали ми по замкненю числа таку телеграму:

Митрополит Йосиф Сембратович умер вчора, 22-го жовтня. Похорони відбудуть ся дня 24-го жовтня. В. є. п.!

Малий фейлетон.

САДОК.

Ображений, сумний в садку я похожаю
 Без стежки по траві, в страшній гушині.
 Лопух та репяхи — куди не поглядаю...
 Хоч квітка де зірне в високім буряні,
 Та й та один будяк... Хмель дикий без упину
 Заткав рослину всю, над всім занунав:
 По сливах, вишнику й на вколо ліг по тину,
 Все міцно закрутив, усе позаплітав...
 Між ним по всіх тинах, неначе стожки чорні,
 Гадуки висять скрізь під соняшним теплом,
 Як хитрі вартові в тасмній обороні
 Пильнують, бережуть садок з його багном!...
 Черешні, яблуні і терен злий колючий
 Обголені стоять — поз'їдаві листки:
 По вітах їх сухих висять, лежать гидючі,
 Всі білі, як той сніг, і червів густі пукі!...
 Кріз колючки, кропиву з трудом продираюсь
 І обережно йду у глибокого садка,
 Обірваний, нудний а з жаром зупиняюсь
 Як-раз коло багна — вонючого ставка...
 З зарісних берегів густою осокою
 Крик жабячий луна на весь садковий стан —
 І вражений в кінець, з невтішною журбою,
 Біжу я від багна назад в густий буряні!...

У грудях запеклось від туги та від жалю
 За рідний той садок, за знівечений край!
 Та щож його робить! Один я сил не маю
 Садок пересадить — переробити в рай...
 Де взяти копачів? Де щирих пошукати?
 Багацько копачів, та руки в них чужі:
 Пристали всі вони чужі садки кохати,
 Заборкались самі в конячій чужі!

А в кого до садка, до рідної країни,
 На працю хіть була і руки-б узялись —
 Але прийшло ся їм розбігтись на чужини,
 Або в неволю йти, у пута одягтись...
 І повний дум важких приліг я на хвилину,
 Звалили з ніг мене ті думи навісні,
 І бачив я, сплючи, з садка таку одміну,
 Що бути-б я бажав в такім довічно сні!...

На ясний сонця схід я буцім то дивлю ся,
 Так легко на душі, ні крихотки журби;
 І бачу я, що люд приборканий проснув ся
 Й біжить сюди в садок, неначе на скарби...
 Й на поміч їм летить розігнана громада,
 До нькк як бжілки в один міцневний рій...
 З'єднала всіх сьвята могутня принада —
 До рідного любов при воленці сьвятій!
 І спільно всі взялись, хто словом, хто руками
 Гидотне те багно перероблять в садок,
 І в кілька там годин, — щирійшими синами
 України, із багна — райовий став куток!...
 Веселий, радий я в садку тім похожаю
 По всипаних піском, мов золотом, стежечках;
 Куди не повернусь — очий не відриваю:
 У пишних утона садок ряспих квітках!
 Роскішні дерева з посилими плодами,
 Янтарний виноград на сонці поспіва —
 Веселі пташечки щебечуть між листками,
 А дивний соловей все співом облива.
 У холодку хлюпотять перлисті водограї
 І росу с'ють скрізь на зелень, на квітки,
 По срібних озерцях з повагою гуляють
 Лебедів білих тихі, мирні гуртки,
 А вколо весь садок високої тополі,
 Неначе козаки, вартують від біди...
 Й бажало ся мені оттак в добрі на волі...
 Побачить весь мій край і всі сади!...

Василь Шваб.

НЕПЕВНЕ БАЖАННЯ.

Коли, коли часи чудовні
 Зовуть гвіздечко на землі,
 Що будуть ситі всі голодні,
 Холодні жити-муть в теплі?

Коли година та прилине,
 Яснійша соняшного дня,
 Що на землі недолю зміне:
 Людей не-рівних порівня?

Коли не тільки сонце в очі
 Людські сьвітити-ме ясне,
 А ще й у душах замигоче
 Й п'їтму на вік відтіть зжене?...

Коли, коли з-під кривди правда
 На Божий вибереть ся сьвіт
 І вкриє землю всю одрада,
 Й затоне в пеклі кривди гвіт?

Коли злетять на землю з раю
 Сьвятая пара — Мир, Любов?
 І сварку людську прибуркають
 І перестане лить ся кров?

Коли, коли те диво буде,
 Що стане вовк, як та вівця?
 Що образ свій замінять люде
 Таким, як перш був від Творця?

Василь Шваб.

— РІК ЗАСНОВАННЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне,
 припоручене Всч. Духовенству і всім вірним
 Впресв. Митрол. і Пресв. Еп. **Ординариатам** всіх
 трех епархій, обезпечає будинки, уряджене домашнє,
 шкоти, господарскі знаряди, збіже в зерні і со-
 ломі, сіно в стогах і будинках **протів шкід огневих.**

Стан фондів гваранційних з днем 31-го груд-
 ня 1899 вносивть:

Фонд резервовий	245.814 кор. 52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480 " "	
" спеціальна	1.684 " 80 "	
Фонд основний	72.000 " "	
" емеритальний	18.166 " 60 "	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услівя
 обезпечень користні, а шкоти ліквідують ся без-
 проволочно. До кінця 1899 року вносивли випла-
 чені шкоти 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Дністра»
 приймає Банк краєвий і Каса ощадности у Львові,
 Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городенці, Те-
 ребовлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Дні-
 стеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень
 в Кракові, котре дає найкористнійші услівя,
 представляє своїми фондами найбільшу гва-
 ранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.
**Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях, де не-
 ма близько агентів «Дністра», приймає ся.**
 «Дністеръ» виплатив агентам по конець 1899 р.
 провізві 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти».)

Інформації і посередництво до заключеня ОБЕЗПЕЧЕНЬ ЖИТЕВИХ в найкористнійших комбінаціях.

Пожилки для членів Тов. взаїмн. обезп. і взаїмн. «Дністеръ» на 5 1/2%, 1% і 1% додатку на коштя адм.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕРЪ“

стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
 (дім «Просьвіти».)

уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на коштя
 адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500
 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабу-
 ляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першім
 місці, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Сьвященники, не
 посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручи-
 телів предложити єще полісу житєву; обезпечитись можна
 через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кра-
 кові після всяких можливих комбінацій.

Згаданє Товариство приймає вкладки до опроцентования від
 членів і третих осіб по 4%.

Удїл членський вносивть 50 кор., вписове 2 кор.
 Членом бути і позичку дістати може тільки член
 обезпечений в «Дністеръ».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства
 взаїмних обезпечень «Дністеръ».

Артистичне заведене ритовниче малярства шильдів.
 відливаня, таблиць, виріб печаток навукукових і великий вибір
 навукукових друкарень

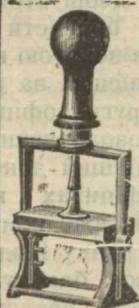
Генрик Шапіра

Львів, ул. Коперника ч. 3 (побіч англіки Вл. Миколайша).

Виконує дуже красно всілякі роботи, а іменно: печатки наву-
 чукові і металеві для громад і урядів парохіяльних. Шильди
 мальовані на шклі, дереві, блясі та полотні. Всілякі ляке-
 рованя, позолочуваня хрестів. Таблиці і шильди ляні з ріж-
 них металів, таблиці нагробні і назви улиць, числа на домп.

Гравури на металю та дорогих камінях, пе-
 чатки, штанци, відзнаки, букви, монограми,
 герби і гузики до упряжи та ліберні. Марки
 печаткові, бляшки шпунт. для броварів. Ну-
 моратори і стемплі на датум. Обцяги до
 пльомб, шаблони. Краска до печаток та
 хемічна краска до білизни.

Цінники даром і франко!

Гіпотечного.

БАНКУ

Контора виміни

виплачує без погручення
привізні або коптів

цінні папери

вильсовані

КУПОНИ

Всілякі